

De Heraut

VAN DE

Gerreformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatblad N. 124).

Zondag 4 Maart 1888. N. 532.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden. Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE, Abonnementen en Advertentien aan de ADMINISTRATIE van De Heraut, Warmoesstraat 106, Amsterdam. Inzendingen die later dan Dinsdag vóór namiddag te zijner ure worden ontvangen kunnen voor het nummer van die week niet meer in samenleving komen.

Abonnementenprijs: franco aan huis, per drie maanden f 1.20. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent. Abonnementen worden aangenomen door alle Boekhandelaars, Postdirecteuren enz. aan het Bureau, Warmoesstraat 106, te Amsterdam. Advertentien: van 1 tot 6 regels 90 Cent; voor elke regel meer 15 Cent. Aanvragen en vermelding van bedragen en Verlagen van Vereenigingen 10 Cent per regel.

Het Lijden.

VIJFTIENDE ZONDAGS-AFDEELING.

V.

Jesus antwoordde: Gij zoudt meene macht hebben tegen mij, indien het u niet van boven gegeven ware; daarom, die nu aan u heeft overgeleverd, heeft groter zonde.

Johannes 10 : 11.

Van oude eeuwen her beledt de Christelijke kerk in haar Apostolische geloofsbelijdenis, niet slechts dat de Christus „geleden heeft“ maar ook bijzonderlijk, dat hij „geleden heeft onder Pontius Pilatus.“

Terecht zag de Catechismus in, dat dit niet toevallig was, maar diepen zin had, en stelt daarom afzonderlijk de vraag: „Waarom heeft hij onder den rechter Pontius Pilatus geleden?“ en laat op die vraag uit de kern van het mysterie der verzoening dit schoone antwoord geven: „Opdat hij, onschuldig onder den wereldlijken rechter veroordeeld zijnde, ons daarmede van het gestrenge oordeel Gods, dat over ons gaan zoude, bevrijde.“

Dit nu gevoelt ieder, als het voor onze verzoening voldoende ware geweest, zoo maar het bloed van het heilig Godslam, hoe dan ook vergoten wierd, dan zou er geen oorzaak voor de vlucht naar Egypte zijn geweest, en het heilig zoenuifer reeds in den kindermoord van Bethlehem hebben kunnen vallen.

Of zegt ge, dat toch zijn optreden onder Israël noodig was, het zij zoo, maar zijn leven is ook later belagd. Gedurig lezen we, dat zij steenen opnamen om hem te steenen. Dien dood der steening had Jezus dan niet behoeven te ontwijken. Indien het alleen op zijn sterven door plenging van zijn bloed ware aangekomen, zou elke dood om het even geweest zijn, mits hij maar geweldadig stierf. Een moord (want dat is Jezus sterven altoos geweest) zou dan volstaan hebben; de gerechtelijke moord had kunnen uitbliven.

Maar dat is nu juist wat onze Catechismus ontkeert. Neen, dat hij stierf was niet genoeg, dat hij geweldadig stierf was niet voldoende; het uunt waar het op aankwam was juist, dat hij stierf als de gevonniste, gedoemde en veroordeelde. „Hij moest niet de misdadigers gerekend zijn“. Zijn sterven moest over hem komen „als een straf, die ons den vrede aanbrengt“. De „vloek“, die op ons lag, moest op hem geladen. Hij moest „onder de wet“ geboren worden, om voor de wet, en niet voor den steenworp van het gepeupel of den dolk van den moordenaar te bezwijken.

Doch dit is niet al. Er staat toch niet in de Geloofsbelijdenis, dat hij „onder een rechter“ maar met name, dat hij „onder Pontius Pilatus“ geleden heeft; en ook de zin van het noemen van dezen naam moet doorzien.

Vraagt men nu of in de Apostolische geloofsbelijdenis dit noemen van Pilatus naam tot zijn recht gekomen is, dan koesteren we dienaangaande ernstigen twijfel. Er staat toch niet, dat hij „gestorven is onder Pontius Pilatus“, maar dat hij „sonder Pontius Pilatus geleden heeft“, en neemt

men dit naar de letter, dan schijnt het weinig meer aan te duiden dan een tijdsbepaling. Maar de Heidelberger heeft, en terecht, ook dit geloofsartikel dieper opgevat, en in Pontius Pilatus hier gezien „den wereldlijken rechter“.

Van dit punt gaan dan ook wij bij onze verklaring uit, en willen pogen de hoogsternstige beteekenis van deze belijdenis duidelijk te maken.

Gelijk ieder Christen toe zal geven, en met uitzondering van de Wederhoopers, heel de Christenheid steeds erkend heeft, is de „wereldlijke rechter“ drager van de Majesteit Gods.

Wanneer de vierschaar gespannen wordt „in God in het midden der vergadering“. De mannen die daar zitten, zitten daar in den naam des Heeren, en zijn in zoo enigen zin instrument in zijn hand en uitvoerders van zijn wil, dat de Schrift hen zelve „goden“ noemt. En dat het juist deze overweging is, die ons het optreden van Pontius Pilatus bij Jezus' lijden en sterven verklaart, blijkt ten duidelijkste uit Jezus' eigen zeggen tot Pilatus: „Gij zoudt geen macht tegen mij hebben, indien het u niet van boven gegeven ware.“

In dat zeggen ligt het mysterie van wat in het vellen van dit vonnis geschied is, en het is Jezus zelf, die ons met dit ernstige woord waarschuwt tegen de oppervlakkigheid, om toch niet aan Pilatus' persoon te blijven hangen; maar wel te bedenken, dat Pilatus op den rechterstoel daar zit „bekleed met macht van 's Heeren roze“.

Dit sluit natuurlijk volstrekt niet in zich, dat metterdaad het ware oordeel Gods over Jezus in het vonnis van Pilatus wierd uitgesproken. Ge weet beter. Zoo dikwijls de aardrechter martelaren tot den brandstapel heeft veroordeeld, heeft hij in dit onge-rechtig vonnis eer oordeel over zichzelf gebracht. Bovendien ook uit de lijststrafelijke rechtspleging zijn de voorbeelden te over bekend van rechtbanken die den schuldige vrij lieten uitgaan, en den onschuldige naar den galg verwezen. De aardrechter pleging in alle landen levend hier voorbeelden van op. En het is daarom niets dan menselijke preutsheid en hoogheid, als men niet duiden noch lijden kan, dat er over een uitspraak van den rechter scherpe critiek gaat.

Maar, en hier komt het op aan, zoo'dra de rechter zijn vonnis geveld heeft, 't zij dat dit rechtvaardig, 't zij dat dit onrechtvaardig was, bindt het van Godswege. Men moge er critiek op oefenen; men moge, gelijk onze martelaren, er nog stervend tegen protesteerden; maar men moet er zich aan onderwerpen, niet uit noodzaak of dwang, maar om der conscientie wille, gelijk de heilige apostel in Rom. 13 leert, d. i. overmits het van Godswege over ons komt. Er ligt namelijk in de ongenoegzaamheid van de uitspraak van den aardrechter een straf, die ons van Godswege om onze zonden wil overkomt.

Daar ligt zóó. In het paradijs was de mensch in zulk een toestand geschapen, dat allen God Rechter over hem was. Alleen God bezat macht en recht om in den mensch het goed van het kwaad te onderscheiden, d. w. z. rechter over hem te zijn. Maar hiermee neemt Adam geen genoegen. Op inlevering van Satan grijpt hij naar de mogelijkheid, dat hij zelf als God zal zijn, kennende zelf het goed en het kwaad, d. i. om zelf rechterlijk als mensch over den mensch te

oordeelen. In zijn opstand tegen Gods majesteit ligt dus ook klaarlijk in, dat de mensch er geen vrede mee neemt, dat God rechter over hem is, maar dat hij zelf als rechter in Gods stoel wil gaan zitten, om tusschen goed en kwaad te oordeelen. Te oordeelen zelfs over zijn God.

En wat doet de Heere nu?

Hij zond den mensch de begeerte van zijn zondig hart, in dat zondig hart heeft de mensch begeerd, dat niet God, maar de mensch als rechter zou zitten. Welnu, God de Heere geeft hem dien wensch zijns harten. Hij stelt menschen als overheden, menschen als rechters aan, en wil nu bij de uitkomst doen blijken, of de mensch, als rechter zittende, metterdaad gelijk hij in het paradijs tegenover God bewerd heeft, kent het goed en het kwaad.

En nu treden de menselijke rechters op; ze beoordeelen alle voorkomende gevallen; ze wijzen vonnis in al wat hun wordt voorgelegd; en ze beelden zich metterdaad in het recht gevonden te hebben. En dat duurt tot eindelijk de Immanuël voor der menschen rechtbank verschijnt. Hier is nu de heilige, de reine, de vleekeloze, Gij, rechter op aarde, welk oordeel velt ge nu? Kent ge nu werkelijk het onderscheid tusschen goed en tusschen kwaad? Zoo ja, dan zult ge dezen Immanuël niet slechts vrijspreken, maar zelfs met cere kroonen, en voef hem als uw rechter op de knieën vallen. Maar indien ge hem veroordeelt, wat doet ge dan anders dan belijdenis doen van uw eigen blindheid, en van de onmogelijkheid dat de mensch zelf rechter zal zijn?

En toch, die mensch die als rechter zit, hij spreekt vonnis over den heilige, hij veroordeelt er doemt den onschuldige, hij verwijst Jezus als een overtreder ten doode. Maar hierin eet dan ook alle menselijke rechtspraak zich zelf den dood. De Majesteit Gods, die in het paradijs beleedigd wierd, is gewroken. God alleen kan Rechter zijn. De mensch ontstelt aan God die ere. Hij zelf zou zijn „kennende het goed en het kwaad“, en zie nu op Gabbatha, hoe hij Barabbas vrijlaat, en Jezus uitsluit naar den kruishevel.

Doch we gaan verder.

Toen God de Heere na het paradijs, Overheidsmacht en dus ook macht tot rechtspraak in Zijn naam op menschen gelegd had, deed Hij dit, zeer zeker, om de dwaasheid van 's menschen pretentie te laten uitkomen en Zijn eigen majesteit te wreken; maar toch ook in dit oordeel mengde Hij genade. Niet die bijzondere genade, die zaligmakend is, maar wel die algemeene genade, die onder alle volk gespreid is, en waardoor God de verdierlijking en verduiveling van ons geslacht heeft tegengehouden, om een menselijke leven op aarde mogelijk te maken.

Heel de rechtsbedeeling op aarde moet dan ook als een genade worden aanvaard, waarin Gods ontferming spreekt.

Nu heeft God de Heere die rechtsbedeeling niet aan alle volken in gelijke zuiverheid gegeven. Bij de Oosterse volken was deze rechtsbedeeling uiterst gebrekkig; en eerst bij de Westerse volken ziet ge rijker rechtsbedeeling opkomen.

Maar toch ook onder die Westerse volken, is er maar één, waaraan God de Heere het genie van het recht geschonken heeft, en dat velt zijn de Romeinen. Te Rome ontwikkelde zich een talent voor het recht en voor de rechtsbedeeling zooals

nogens schier elders; en al mogen thans de Europeesche volken nog in menig opzicht boven het oude Rome staan; toch is van Rome uit de drang naar en het inzicht in wat recht is voor alle volken uitgegaan.

Het was daarom volstrekt niet onver-schillig voor wat rechter Jezus te recht stond. Voor een Pharo of Belsazar zou zijn vonnis niet het vonnis van het menschelijk recht geweest zijn. Dat wierd het eerst doordien het de uitspraak wierd van een Romeinschen rechter. Of Herodes Jezus al veroordeelde, dat deed de zaak niet af. Neen, hij moest geoordeeld worden door Pontius Pilatus.

Meer nog. De rechtsbedeeling is verbonden aan de macht der Overheid als zoodanig. Rechtsbedeeling is geen liefhebberij van eenige billijke of onbillijke beoordeelaars, maar rechtspraak van den Souverein. Alle recht wordt gesproken in den naam van koning of keizer of senaat.

Zoo was het dan noodzakelijk, dat deze twee saamvloeiden: én dat Jezus bezweek in eeh Romeinsche vierschaar, én dat hij gevonnist wierd door een Romeinschen rechter op een oogenblik, dat de Overheidsmacht in Rome op het grootst was.

Dit nu was het geval onder Pontius Pilatus. Te Rome zat de keizer, en het was de keizer van Rome die heerschappij bezat over heel de bekende wereld.

En vonnis van Pontius Pilatus was alzoo een vonnis gesproken naar uitwijzen van de toen zuiverst ontwikkelde rechtsbedeeling, die ineen gesmolten ligt met de grootst denkbare Overheidsmacht. Wat Pontius Pilatus vonnisste, was een vonnis door den keizer der Romeinen gegeven, en de keizer van Rome was metterdaad de rechter der gansche aarde, in vollen zin de wereldlijke rechter.

Let er nu op, hoe in het vonnis van Pontius Pilatus God de Heere én de genade die ook in de aardrechter rechtsbedeeling ligt handhaaft én tegelijk ons menschelijk rechtspreken veroordeelt.

Was Pilatus, als rechter in naam van den keizer, en alzoo in den naam van God, rechtsprekende onbekwaam en onmachtig, om het recht in Jezus' proces te vinden? Geenzins, want hij zelf geeft keer op keer getuigenis van Jezus' onschuld. Zelfs legt heel het Evangelisch verhaal hierop vollen nadruk. Neen, hetgeen waarvoor Jezus bezwijkt is de macht die in den rechter kleeft, en die ook de booze macht inhoudt, om tegen beter weten in, en ondanks de keurigste rechtsvormen, toch den onschuldige te veroordeelen. Vandaar dat ook Jezus zelf juist op die macht den nadruk legt: „Gij zoudt geen macht tegen mij hebben, zoo het u van boven niet gegeven ware.“

Zoo blijkt dus dat God de Heere wel in de menselijke rechtsbedeeling genoegzame klaarheid gelegd had, om schuld en onschuld te onderscheiden, maar dat de mensch die als rechter zit, te verdorven is om het als recht vast te houden.

Doch hoe ongerechtig ook het vonnis tot stand komt, het is en blijft een vonnis in den naam des Heeren gesproken. De veroordeelde mag er niet tegen ingaan. En zoo is het metterdaad de Heere zelf, en hierop komt het nu aan, die in het vonnis door Pilatus gesproken, ons oordeel op den Immanuël gelegd heeft. „Hij heeft onzer aller ongerechtigheid metterdaad ook rechterlijk op hem doen aanloopen!“

Vandaar dat de Heilige Schrift de opstanding van Christus allerwegen rechtstreeks met dit vonnis van Pilatus in verband brengt. Christus sterft als een overtreder, door den wereldlijken rechter, in den naam des Heeren, gevonnist. En naar den stand der algemeene genade moet dus Jezus onder dit oordeel bezwijken. Maar juist omdat dit vonnis van Pilatus geen menschelijke opinie, maar een in naam van God gesproken oordeel was, kan nu ook de uitspraak van het oordeel Gods over heel deze wereldlijke en menselijke rechtsbedeeling niet uitbliven, en moet God de Heere, die in Pilatus' rechtuis een oordeel door den menschenlijken rechter sprak, nu zelf als Goddelijk rechter optreden, om én Immanuël te rechtvaardigen én de menselijke rechtspraak te veroordeelen.

En nu zult ge dan ook gevoelen, hoe de Catechismus zeggen kon, dat dit bezwijken van Jezus onder het vonnis van Pilatus ons van het oordeel dat over ons gaan zoude, bevrijdt.

Wat wachtte ons? Een oordeel-Gods, niet waar? Ziet ge dus in het vonnis van Pilatus niet een oordeel Gods, hoe ter wereld zou dit vonnis u dan bevrijden kunnen?

Maar voelt en tast ge, dat Pilatus, in weerwil van al zijn schuld en gebrekkigheid en gruwelijk onrecht, toch als rechter op Gabbatha in den naam des Heeren daar zat, zoodat er in zijn oordeel een oordeel Gods kwam, dan merkt en ziet ge ook, hoe hiermee een oordeel „dat over ons gaan zoude“, op Christus kwam, en hij, de Immanuël, door dit schriklijk oordeel te dragen, ons van het oordeel bevrijdt heeft.

De Heere had gezegd: „Uw God is uw rechter“; de zondaar had geantwoord: „Neen, maar de mensch zal mijn rechter zijn!“ En nu, dit geeft hem God nu naar de begeerte zijns harten, en het is dan nu door het instrument van een menschenlijken rechter, dat Hij zijn oordeel uit laat gaan.

Wie nu daarbij staan blijft, die zinkt weg, en voor dien is er geen ontkomen. Maar wie, ziende het vonnis van Pontius Pilatus, den opstand van het Paradijs herroept, en betuigt: „Neen, Heere, wij zijn niet kennende het goed en het kwaad!“ Wees Gij zelf, o, onze God, weer rechter over ons!“ voor dien daagt in Jezus' vrijzinnis niet slechts de rechtvaardiging van den Gekruiste, maar ook de rechtvaardiging zijner eigen ziele.

Overgeleverd om onze zonden, maar ook om onze rechtvaardigmaking opgewekt!

KUYPER.

„Hebt vuriglijk lief!“

Hebbende dan uwe zielen gereinigd in de gehoorzaamheid der waarheid, door den Geest, tot ongevende broederlijke liefde, zoo hebt elander vuriglijk lief uit een rein hart.

(1 Petr. 1 : 22.)

In liefde schieten Gods kinderen het meest te kort, en het pijnlijkst is, dat ze van dit te kort schieten in de liefde soms jaren lang niets gevoelen.

Zit dan de wortel der liefde niet in hen? O, Natuurlijk! Hoe kan dit anders? Althans zoo ge van overgereten uit den dood in het leven“ spreekt.

De wortel is er wel, maar er hot niets uit en er bloeit en er geurt niets.

Vrijmoedige aanspraak aan 3. 4 Prins van Oranje (Willem II).

DOOR

M. TEELINCK.

II.

Hij (de Heere) heeft een hulpe besteld bij een held, Prins Willem, wiens gedachtenis tot zegen is, toen Frankrijk, Engeland, Duitschland en alle andere potentaten hun rechterhand achterwaarts trokken, toen de vijanden over ons kwamen, en ons niet durfden aanmeenen tot een erfdiel, om een muur om ons te zijn tegen de verholgenheid onzer benaauwers en ons te redden van de hand onzer vijanden en vervolgers. Want zij vreesden, dat wij tegen r'kander in stukken zouden geslagen worden, en dat zij, met een koming over ons te zijn, hun eigen vettigheid en welvaren zouden verlaten, en met dezen lastigen steen beladen, zelf doornuutden zouden worden. Alzoo zouden immers de helper en die geholpen zonden worden, strijken, nedervallen en tezamen teniet worden, dewijl onder ons in het eerst, in den beginne van onzen staat, noch macht, sterkte, ere, noch krijgsvolk of aanzienlijke personen waren om voor het

aangezicht onzer vijanden te kunnen bestaan, of om dit groote werk aan te vangen. Toen is het niachts, dat Prins Willem, vol zijnde van den Geest des Heeren, zijn ziel vermand heeft ter dood toe, en zijn eret, zijn goed, zijn staat, zijn huis, zijn erfenisse heeft laten vallen. Hij is toen gemaakt tot een gesprekkelden vogel om van ieder gegeten te worden. Zijn rust, toekomende bevorderingen van den koning van Spanje, ja zijn leven niet dierbaar achtende, is hij gekomen tot de hulpe des Heeren met de helden, om Gods volk van het geweld der hel te verlossen en vrij te maken van den dood, van al hunne vijanden en haters, die hen vervuld hebben, met zulken zegen, dat alle inwoners der wereld, zoowel slechte als aanzienlijke, het ter oore namen en wel merken konden, dat de Heere met hem was, zijne wegen voorspoedig maakte en tot hem zeide: „Wees sterk en heb goeden moed en ver-brik niet en ontzet u niet, de Heere, uw God, is met u alomte, waar zij henegaat“ (Jos. 1 : 8, 9) Want in korte tijden heeft de Heere een schrik voor zijner vijanden aangezicht gezonden, hen versaaagd gemaakt, ben den nek doen keeren (Exod. 23 : 17). Hunne vastigheden, Den Briel, Enkhuizen, Vlissingen zijn als eerste vruchten hem in den mond gevallen en daardoor zijn de poorten des lands wijd geopend tot verdere voortgang. En om allengkens een vorm van regeering op te richten, zijn, gelijk ook eerst Holland en Zeeland, daarna meer andere provincien, door een Unie in 1579, samengevoegd tot één lichaam. Toen de vijanden zagen, dat God een plaasje voor ons bereid had, en onzen wortel deed wortelen, om zijne ranken te doen uitschieten tot aan de zee, en zijne scheuten tot in de andere omliggende provincien, is er eene ver-

schrikking op hen gevallen en een vreesde, dat de Heere ons dat land zou geven. Om dat te voorkomen hebben zij tezamen raad genomen, hoe zij Prins Willem, omdat hij een krijgsmans was, als een boom met zijne vruchten verderven en uit het land der levenden utrocien zouden. Hiertoe hebben zij een Belsaarn, Balthazar Gerards, gevonden, die binnen Delft in Mei 1584 zijn sinkroer (dat hij gekocht had voor een almoe, die de prins hem zelf gegeven had) sprande en hem schoot, waarop die doorlichtige prins, wiens gedachtenis in eeuwigheid is, alreep: „Heere God, wees mijner ziele genadig, want ik ben zeer verwond. Heere God, wees mijner ziele en dezes atmen volks genadig.“ Na deze woorden stierf hij. En zoo is het sieraad Israels, een vorst, ja een groote in Nederland gevallen. Daarover verbliddien zich de dochteren der Spanjaarden, en de dochteren der onbesmeelden sprongen op van vreugde en zeiden: „Daar ligt de man, die de koninkrijken deed beven“ en meenden dat het met dien dood al gewonnen was, zoodat het niet de overblijvend-zen zou gaan als toet de schapen, die geen herder hebben: het overblijfsel, klein, weinig en onmachtig zijnde, voor hun aangezicht niet zou kunnen bestaan, maar haast wederom aan Spanje komen; en de Gerefomereerden in den middag verdreven en ingeworteld zouden worden. Da was hun hope.

Maar die in den hemel woont belachte hen; de Heere bespote hen en heeft getoond, dat, wanneer zij meerden, noch wortel, noch tak te laten. Hij den stem met den wortel wilde behouden. Want het geschiedde na eenige dagen, als er groote roofstus ontstonden, omdat de kampvchter weg was, dat de oudsten en staten des lands tot Prins Maurits zeiden: „Kom en wees ons tot eenen overste, opdat wij strijden tegen onze wederpartijders; gelijk wij in alles naar uwen prins Willem gehoord hebben, zullen wij naar u hooren. Alleen wees sterk en heb goeden moed.“ Toen is het geschied, dat prins Maurits in het jaar 1587 het generaalschap heeft aangenomen en, niettegenstaande hij teeder was, zoo gelukkiglijk uitgevoerd, dat hij dagelijks sterk en de koningsgezinden zwakker werden. Want de Heere heeft hen geplagd en ons doen voortschieten, hun luk van onzen hals genomen en prins Maurits veel grooter overwinningen gegeven, waardoor zij hem vreesden al de dagen zijns levens, gelijk zij zijn vader geveest hadden, zoodat zij eindelijk gedwongen werden tot onze regenten te zeggen: „Zal dan het zwaard eeuwiglijk verteren, en weef zij niet, dat het ten leste bitterheid zal zijn? Laat ons Treves maken.“ Hetwelk, alhoewel tegen den zin van prins Maurits en de beste patriotten, uit-geswacht wierd, zoodat het volk stilstond en Spanje niet meer najoeg, en niet verder voortvoer te strijden den krijg des Heeren. Alzoo heeft de Heere onze wederpartijders en haters beschaamd gemaakt, die daar meenden, uit Israel af te houwen den kop, den staart, den tak en de kieze op eenen dag, maar ons hoofd verhoogd heeft boven onze vijanden, die rondom ons waren, zoodat wij door zijne goedgunstigheid voor een tijd vrede hadden van alle zijden, terwijl elk woonde onder zijn wijfnet en vijsgeboom van Dan tot Bersaba.

DE GAAY FORTMAN.